

ИВ. КИРИЛОВ: ПО РУМДНЯ — ПОВЕСТ

III.

В чифлика на Исмаил бег, разположен в залесена възвишеност на равна Загоре, се очакваха гости. Ратаите още от сутринта измели дворове, в готварницата гореха големи огъиве, над които клокочат харании с естета, по полиците изтиваше хлеб, а под бряста, де буйно тече чешма, в коритото се изтудява в бенлици загорска мастика.

И когато слънцето склони зад гората и хладна сянка се разтла около чешмата — под бряста постлаха рогозка и наредиха възглавници и наргюле.

Най-пъдире се яви Исмаил бег от кжм кжщи. Той бе възвисок, плещест турчин с лека челма от коприна на глава, с побелела брада, ала свежо запазено лице. Самоуверен в своя ход и горд в погледа, той премина бавно до бряста, седна на възглавницата по турски пред наргюлето.

Тоз час невръстно турче, бдигелно следило излизането на Бега се спусна с светец в кепен, хванат с делафче, постави го на наргюлето и като строи темане отдржпна се на страна, очаквайки повеля.

Исмаил бег не до вглабен в себе, отложи фес на страна, приглади с ржка побелел коса, запазена като на юнош, прозея се, гладейки мустаци и брада и захапа кехлебарен край на наргюлето.

Загаргор и водага в наргюлето, синя панделка дим се заниза през носа на Исмаил бег и като држпна неколко пжти — турчето му поднесе в голям филджан кафе. Бега смукна още неколко пжти с наргюлето, фитна неколко глжтки кафе и погледа му по-просветна, лицето се раздвижи и на челото му просия ведрина. Личеше, това е в реда на неговите навици и че задоволения навик го оживява. При всяко смжркание на наргюлето, последвано от звжнливо фиткание на кафе, погледа му се проясваше, челото разведряше, движенията на ржцете стават по леки, унесено, главата се някак приближава кжм плещите . . . По лицето се открояваше ня-